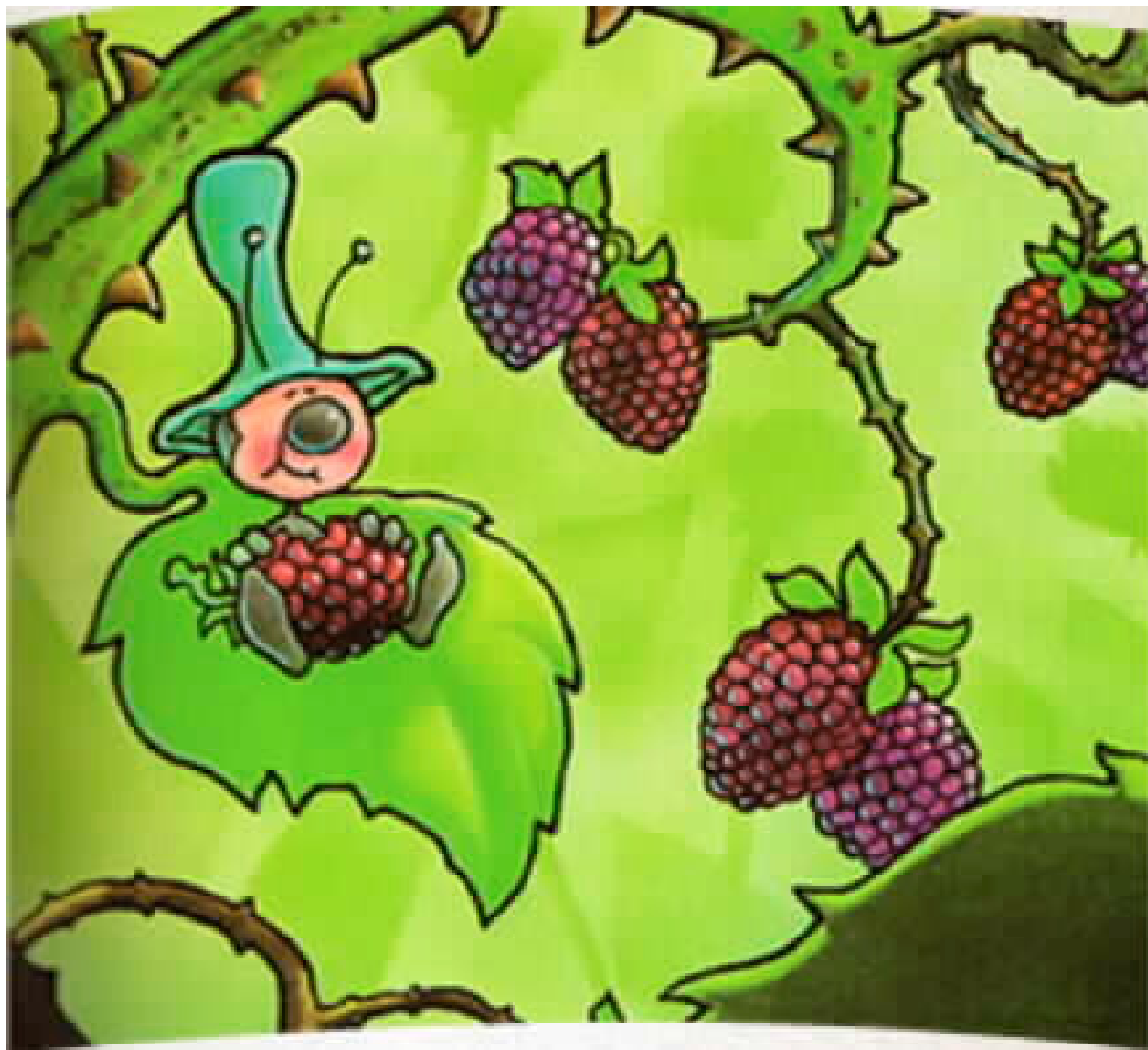

דוֹנָה

חַרְקֵי

סטפן קוסגרוב

כשתשכב ביום אביב במקום חמים ומלא שמש,
אל הבט ישר בשמיים. לא! נסה לעצום את
עיניך, לא לגמרי אבל כמעט, וכשתעשה כך
תוכל לראות את הארץ "יותר מקטנה". כי בארץ
זו חיים החרקים, וזה הכל.

רחובות העיר באגנון, בירת ארץ יותרמקטנה,
רועשים מקול כלי הרכב הממונעים, שתושבי
העיר רוכבים עליהם.

הצעף של פיפס הקטן התנפנף ברוח כשהוא
רוכב במכונית הספורט שלו ברחוב הנחל ודרך
שדה זבובי הפופ עד לבאגנון.

ביג הגדול עלה וירד על האופנוע הרועש
לאורך גבעות גידי.

ובו בזמן פליקר מוסר סחורה לפונדק חרוקי
מהאופנוע תלת-אופנוע שלו.

מנועי הרכבים לא השתמשו בבנזין או גז או אפילו לא בסולר. הם כולם עבדו על מים מהברז, שלהם הוסיפו גרגיר הבלאמבר. וידוע היה כי כוח המנועים לא נוצר מהמים עצמם אלא רק מהגרגיר הכחול משיח הבלאמבר. החרקים היו רק צריכים להכניס גרגיר אחד כזה למכל הדלק, ובווום! המנוע התחיל מיד לעבוד והם וטסו הנה ושמה ובכלל.

שיחי הבלאמבר גדלים רק בשטחים היבשים של מדבר דונה. כאן גידלו את השיחים חרקי דונה, שחיו שם מאז ומתמיד. הם השקו את השיחים וגזמו את הענפים היבשים וכשהגרגירים הבשילו, קטפו אותם והביאו למכירה לבאגנון. מדי יום שלישי פליקר נסע למדבר דונה ובצל של שיח בלאמבר קנה את כל הגרגירים שחרקי דונה קטפו במשך השבוע.

חרקי דונה אהבו לחיות במדבר שלהם, שבו
קרו דברים מופלאים. שם הם יכלו לרכב על גבי
חיפושיות בעלות דבשות דרך החולות
ולהתחמם בשמש נעימה.
לפעמים רק נשכבו בצל שיח הבלאמבר יחד עם
הידידים שלהם בעלי שש רגליים.

הכל היה מתנהל בשלום, לו לא חרק אחד, קמצן, חמדן, צובר כסף ממדבר דונה, ששמו היה אוליבר פיק.

אוליבר אהב דברים שעלו הרבה כסף, הרבה, הרבה באג-דולרים. אבל הוא הוציא יותר כסף מאשר הרוויח ממכירת גרגירי בלאמבר שלו. ויום אחד, כאשר פליקר הגיע מבאגנון לקחת גרגירים, אוליבר אמר "הו, יקירי. יש לנו פחות גרגירים ויותר דרישה, אתה צריך לשלם כפליים מאשר כרגיל.

פליקר כעס, אך בכל מקום אחר בארץ יותרמקטנה לא גדלו בלאמבר ולכן נאלץ לשלם את המחיר.

ומאותו היום כל יום שלישי אוליבר העלה את
מחיר הגרגירים. "זה הכל עניין של הספקה
וצריכה" אמר "ואני צורך יותר!"
הוא העלה את המחיר שוב ושוב עד שיום אחד
פליקר הגיע בעגלה משוכה בחיפושיות. ולכן גם
איחרו.
אוליבר כעס מאוד. "איחרתם ולכן תשלמו פי
עשר! הצריכה עלתה!"
אבל פליקר רק נענע בראשו ואמר שהם לא
זקוקים יותר לגרגירים. "אין כלל צריכה יותר."

התברר שגרגירי בלאמבר נעשו כל כך יקרים
שאזרחי באגנון לא יכלו לקנות אותם.
ובלעדיהם המכוניות שלהם לא נסעו.
וכשהמכוניות לא נסעו, הם לא היו זקוקים יותר
לגרגירי בלאמבר. פשוט כך.
אוליבר לא האמין למה ששמע. הוא קפץ על
דבשת החיפושית שלו ורכב לבאגנון. אכן כך.
כל כלי הרכב, המכוניות, האופנועים והמשאיות
עמדו במוסכים ובחניות. ועל רובן היה שלט
"למכירה!"
והחרקים בעיר הלכו ברגל, רכבו באופניים,
נסעו בעגלות או רצו על גלגליות.

בדרך אוליבר פגש את ראש העיר שהיה מעוצבן מאוד. לשניהם הייתה בעיה. לאוליבר היו גרגיר בלאמבר ובאגנון היה זקוק לדלק למכוניות כיבוי אש, לניידות במשטרה ולאמבולנסים. ואוליבר אמר אז "אם אינך יכול לשלם, אז אולי במקום זאת חרקי דונה שלי יכולים להשתכן חינם בפונדק שלכם. תהיו רק חייבים רק את היתרה ואני אחשב אותה נמוך מאוד. לראש העיר לא הייתה ברירה "זו סחיטה" אמר "אבל אני מסכים."

ומיד למחרת כל חרקי מדבר דונה עברו לגור
בחדרי הפונדק. ואורחי הפונדק הקודמים נאלצו
לעזוב כדי לפנות להם מקום.
ומהיום הזה אוליבר טייל בעיר כאילו הוא בעל
הבית שם. והעיר נכנסה יותר ויותר לחובות
בתמורה לגרגירי בלאמבר שלא יכלו לשלם
עבורם, אפילו לאלה הדרושים רק לכלי הרכב
העירוניים.

ימים אחדים אחר כך ראש העיר הלך ברגל וראה פתאום את האיכר אוויל-דאוויל הזקן, הנוסע במכונית הישנה והמרופטת שלו. "שכך אחיה" קרא "איך אתה יכול להרשות לעצמך לקנות את גרגירי בלאמבר למכונית שלך, כשהעיר פושטת בגללם את הרגל?" אוויל-דאוויל גירד את זקנו ומלמל "מה, אלה? גרגירי בלאמבר לא עושים כלום. אני לא משתמש בהם. אני ממלא את מכל המכונית במים ממעין הדביבון הזקן וזה הכל." הוא הכניס שוב את המהלך ויצא מהעיר בענן אבק.

ראש העיר עמד רגע בלי לנוע עד שחדר
לראשו מה אמר לו כרגע האיכר הזקן.
בלואמבר לא עושה כלום והמכונת נוסעת על
מי מעין בלבד!
מאז ועד היום חרקי באגנון ממלאים את כלי
רכבם במים ממעיינן הדביבון הזקן ונוסעים
בעיר ומחוצה לה בשמחה רבה והעיר היא שוב
ממונעת.
אבל עדיין רבים הולכים ברגל ורוכבים על
אופניים. אך הם עושים זאת כי כך נעים להם
יותר ולא בגלל חוסר דלק.

מיץ אשכוליות

ומה קרה לאדון אוליבר פיק? מה קרה לחרק
החמדן הגדול?
הוא אמנם חשב את עצמו חשוב ופיקח, אך לא
נשאר לו מה לעשות אלא...

...לחזור למדבר עם כל חרקי המדבר דונה,
ולבשל מרק מגרגירי בלאמבר המרים שלו.
כי איש לא רצה אותם יותר בארץ יותרמקטנה.